THE SHEPHERD OF ISRAEL

Subscription Price 50c. a Year. | JOSEPH HOFFMAN COHN, *Editor* | VOL. 37, No. 9 MAY, 1954

Israel, The Chameleon

By Sydney L. Parker, a Jew who believes in the Messiah, the Lord Jesus Christ

THERE is a story, which is reminiscent of Israel, about a little boy who owned a chameleon. It seems that there came a time when the family of this boy was going on a vacation. The little boy left his pet with a neighbor, who said that he would care for it. When the boy returned home, he went to the neighbor and requested his chameleon. The neighbor had an extremely apologetic and sad countenance when he said, "Your chameleon is dead." The child, stunned, wanted to know what had caused it to die. "We wanted to test the truth of your boast that this creature could change its color merely by placing it upon backgrounds of different colors," said the distressed man. "We put it on a red background, and it became red. We placed it on a green background, and it became green. On brown it looked brown; on blue it became blue; on orange its skin changed into an orange color. He was really doing fine. So enthusiastic did we become that we overstepped ourselves. You see, we placed your dear pet upon a crazy quilt of many colors, and that proved too much for it. He exploded."

Israel, in her history and present understanding of her own religion, is like the chameleon. No change has been too great for her. One of these days, however, she will meet a crazy quilt. It may be that she has already met it.

TOO MUCH CHANGE

One Jewish writer, Solomon B. Freehof, in a discussion on "What is Reform Judaism?" makes this statement: "The greatest source of strength in Reform Judaism, that which gives it greatest promise of permanence in Jewish life, is the principle of the right to change; that it is justified and indeed imperative that Judaism should constantly adjust itself to the needs of life." On the surface, this sounds good. Indeed, the principle enunciated by Freehof is not necessary in Judaism alone but in all religions; and, in fact, in all areas of life. But change must not destroy what is essential; what is part and parcel; what makes up the reality of a thing. This Judaism has done. Judaism has gone too far and has allowed change to alter the true religion of God. This destruction, due to unwarranted change, had proceeded from the very earliest days of Judaism. Soon after the destruction of the Temple in 70 A.D., Judaism made radical and far-reaching changes which have affected all of Judaism's subsequent development. Not merely has Reform Judaism become a product of change, but even Orthodox Judaism has been based upon these early changes in the essence and basic reality of the revealed religion of God.

With the destruction of the Temple in the year 70 A.D., sacrifice came to an end. This left the Jews without a divine atonement. Honest Jews like Joshua ben Hananiah realized the meaning of this and wondered what would now make atonement. Instead of turning to Christ the Messiah, the so-called revered leaders became novelizers. Johanan ben Zakkai declared that good deeds had as much power to atone for sins as did sacrifice. He totally denied the clear teaching of the Torah and violently apostatized from all accepted teaching and practice among Jews. In the second century, Rabbi Akiba made the rift greater when he announced, in line with the departure of ben Zakkai, that Jews needed no High Priest or Saviour. What else is this but blatant apostasy? Isaiah says: "For I am the Lord thy God, the Holy One of Israel, thy Saviour. . . ." (Isa. 43:3). The only reason Israel had no High Priest when Akiba lived was because the Temple was destroyed, and there was no place for him to officiate. If there was no need of a means of atonement, why did the Jews rebuild the Temple immediately after their return from Babylon—the place where the synagogue probably originated, the place where the people got along for seventy years without the Temple? Why is it that there are still Jews today who are waiting, yearning, and praying (the Prayer Book is full of petitions for the restoration of the Temple) for the rebuilding of the Temple? So, early in the development of Judaism as we know it today, changes were made that defaced true Judaism.

JUDAISM TODAY IS PAGAN

Let us also examine the things that were supposed to replace the expiatory sacrifices that God had ordained. Probably, they could all be summed up under these three heads: prayer, good works, and repentance (called more precisely "teshuvah," a turning around). Perhaps the most important of all is "teshuvah," for there is no limit to the efficacy of repentance, as it is written, "Even if one has been wicked all one's life and repents in the end, his sin is not remembered against him" (Kiddushin 40b). Notice, however, the unhebraic character of these three items when they are used as a means of approaching God.

Judaism often hurls the charge at Christianity that she possesses pagan elements, having been influenced by ideas from the Hellenic, that is, the Greek, world. Yet what is more Hellenistic than Judaism's using, as a principle of reconciliation, these three things: prayer, good works, and repentance? The Hebraic outlook, which had conditioned the Israelites for centuries, taught them that God, and God alone, was the one who initiated all movement toward men which enventuated in the forgiveness of their sins. The whole sacrificial system of the Old Testament was based on the premise that it was God Himself who ordained and appointed the ritual of sin-

Do Christians Believe in Three Gods?

Many Jews think that Christians believe in three separate Gods. That's because they do not understand their own Scriptures which say that God is a "United One (Achad) and not an "Absolute One" (Yachid).

Send us 5¢ for a gripping booklet entitled, "Do Christians Worship Three Gods?" written by a Hebrew scholar. Here you will find the answers to your questions on this subject.

THE SHEPHERD OF ISRAEL, 236 West 72nd Street, New York 23, N. Y.

Published Monthly, except bi-monthly during July and August, by the American Board of Missions to the Jews, 236 West 72nd Street, New York 23, N. Y. Entered as Second Class Matter November 20, 1945, at the Post Office at New York, N. Y., under the Act of March 3, 1879.

offering in his desire for reconciliation. True, man brought the offering, but it was God who provided this means of reconciliation, because He did not want the death of the sinner. Judaism, in leaving its Hebraic roots and stock, teaches that man now has to do the propitiating of God; man now has to do something for God to obtain forgiveness; man must initiate the movement toward God. Such a departure is sheer Hellenism and can by no stretch of the imagination be called Hebraic. The essence of Greek religion in its effort to secure forgiveness is this very principle adopted by Judaism: God must be approached by works of man which are calculated to **propitiate** Him.

THE NEW TESTAMENT IS TRULY JEWISH

From this new understanding which Judaism has adopted, Judaism is no longer able to comprehend the truly Hebraic character of the New Testament teaching on sacrifice. The New Testament does not speak of God's being reconciled to man—this is the Greek misunderstanding which Judaism has adopted—but of man's being reconciled to God. God is the Reconciler; God takes the initiative in approaching man. In the New Testament, just as in the Old Covenant, God provides the proper means of expiation, only in the New Testament there is seen something more marvelous: **God Himself makes the sacrifice.** God alone bears the brunt and pays the price. Within the heart of God Himself there was a plan for atonement, for an expiation; and out of this comes the forgiveness of sins. Here, then, is the true fulfillment of the Old Testament system of sacrifice; only now the victim and the priest are one, and this One is none other than the Lord Jesus Christ. But who is the Lord Jesus Christ? He is the God of Abraham, the God of Isaac, and the God of Jacob, incarnate. Who is there that is foolish enough to say that God could not incarnate Himself? Not only is the God of the Old Testament one, **echad,** but He is the God who does great deeds and mighty works. The greatest deed and the mightiest work of God is this: Incarnation. Why incarnation? He came down to earth; He broke into human history; He entered our space-time universe so that He could in His own heart and life, as God, make full atonement for our sins on the cross.

Let us now summarize. Change started soon after the nation of Israel lost its Temple. These changes were of a fundamental nature, and thereby produced a new religion which was, in its all-important teaching of atonement, a pagan one, since it used the Hellenistic principle that men must do something for God in order to secure His favor. Thus, the Judaism of God was changed into the humanism of men. Jews following Judaism today, be it Orthodox, Conservative, Hasidic, or Reform, can by no proper authority call themselves Jews. Jesus Christ, as the Messiah of Israel, and as Jehovah in the flesh, became the true sacrifice for sins. But this sacrifice was started by God and not by man, hence its nature is truly Hebraic and not Grecian. All Jews who have put their trust in Jesus Christ are thus true Jews. The chameleon changed its colors once too often, and it was no more. Israel changed too often also, and in a very real sense, is no more. Salvation is in Jesus Christ and not in prayer, good works, or even in repentance. What you do with what He has already done will determine your eternal destiny.

AMERICAN BOARD OF MISSIONS TO THE JEWS, Inc.

Established by Leopold Cohn in 1894

HEADQUARTERS

LEOPOLD COHN MEMORIAL BLDG.

236 WEST 72nd STREET

NEW YORK 23, N. Y.

COME TO OUR MEETINGS

AT 590 BROADWAY, BROOKLYN

Monday,	3:00 P.M.	Class for Primary and Junior Girls
Wednesday,	2:00 P.M.	Class for Mothers; Kindergarten
Thursday,	7:00 P M.	Class for Senior Boys and Girls
	8:00 P.M.	Classes for Men and Women
Friday,	3:00 P.M.	Class for Primary and Junior Boys
	7:30 P.M	Gospel Meeting
	8:00 P.M.	Class for Intermediate Boys

AT 236 WEST 72nd ST., NEW YORK

Sunday,	2:30 P.M.	Young People's Meeting
	4:00 P.M.	Gospel Meeting
Monday,	7:30 P.M.	Class for Women
Tuesday,	2:30 P.M.	Class for Women
	7:00 P M.	Jewish Missionary Training Institute

AT 3116 NEPTUNE AVE., CONEY ISLAND

Monday,	1:30 to 4:00 P.M.	Mothers' Class Beginners' Class
Wednesday,	1:30 to 4:00 P.M.	Dorcas Society Beginners' Class
	6:30 to 9:00 P.M.	Teenagers' Class
Thursday,	3:00 to 5:00 P.M.	Primary Boys & Girls
	7:00 to 10:00 P.M.	Working Women's Class & Young People
Friday,	3:00 to 5:00 P.M.	Junior Boys & Girls

VISIT OUR OTHER MISSIONS

Coney Island, N. Y.: 3116 Neptune Avenue. **Pittsburgh, Pa.:** 5808 Beacon Street. **Philadelphia, Pa.:** 717 Walnut Street. **Los Angeles, Calif.:** 200 N. St. Louis Street. **Rochester, N. Y.:** 286 Jerold Street. **Denver, Colo.:** 1531 Washington Street. **Austin, Texas:** 306 E. 14th Street. **Montreal, Quebec, Canada:** 357 Laurier Avenue West. **Hamilton, Ontario, Canada:** 39 King William Street.

How A Jew-Hater Became A Lover of Israel

By Joseph Serafin, a believer in the Jewish Messiah

I WAS brought up in ignorance and superstition concerning the will of God and salvation, which are plainly revealed in the Word of God, the Bible. The first time I heard the good news was at an open air meeting twenty-eight years ago. There I learned that salvation is of the Jews, God's chosen people, from whom the Messiah came to be a sacrifice for our sins, and through His atonement I received forgiveness of my sins.

I have discovered that God so loved the world that the atonement was necessary for our sins:

> For God so loved the world, that He gave His only begotten Son, that whosoever believeth in Him should not perish, but have everlasting life (John 3:16).
>
> But God commendeth His love toward us, in that, while we were yet sinners, Christ died for us (Romans 5:8).

That proves that He died for me, too. I began to read the Bible, and I learned from the Old Testament that prophecies were written of His coming, and I found them fulfilled in the New Testament.

After repenting of my sins, I accepted the Jewish Messiah as my Redeemer and Savior. As I repented of my sins, His love came in and made me a new person—it took away my stony, rebellious, and sinful heart, and it filled my heart with love for the Jews and their God, the God of Abraham, Isaac, and Jacob. In fact, I became a child of Abraham by faith. Since I have received forgiveness of sins, my heart has bubbled over with joy for the grace of God. Ever since, I pray without ceasing for the people of Israel to receive this gift of salvation which has always been waiting for them, just as I have received it.

Now I am experiencing the blessing God promised to Abraham in Genesis 12:3: "I will bless them that bless thee".

דער גריכעשער וועלט. אָבער וואָס קאָן זיין נאָך מער העלעניסטיש ווי דאָס וואָס יודאיזם באַנוצט דידאָזיקע דריי זאַכן אַלס פּרינציפּן פון צוריקקומען צו גאָט: תפילה, מעשים־טובים און תשובה. דער אַלט־העברעישער אויסזיכט־פּונקט וואָס איז געווען דער באַשטאַנד־טייל פונם פאָלק ישראל פאַר לאַנגע יאָרהונדערטער, האָט זיי געלערנט אַז גאָט און גאָט נור אַליין איז געווען דער וועלכער האָט אָנגעהויבן די ווענדונג צום מענטשן וואָס האָט רעזולטירט אין דער פאַרגעבונג פון זייערע זינד. דער גאַנצער קרבנות־סיסטעם פונם תנ"ך האָט זיך געשטיצט אויף דער הבטחה אַז עס איז געווען גאָט אַליין וואָס האָט באַפוילן און בשטימט דעם ריטועל פון דעם קרבן חטאת ווייל ער האָט געוואָלט די דערנענטערונג. אמת, דער מענטש האָט געברייננט דעם קרבן, אָבער גאָט האָט געגעבן די מעגליכקייט פון אַ דערנענטערונג, ווייל ער האָט נישט געוואָלט אַז דער זינדער זאָל שטאַרבן. יודאיזם דורכן פאַרלאָזן דעם וואָרצל און דעם שטאַם, לערנט אַז דער מענטש קאָן איצט מאַכן די פאַרגעבונג פון גאָט; אַ מענטש מוז איצטער עפּעס טון פאַר גאָט כדי צו דערהאַלטן פאַרגעבונג, דער מענטש מוז אָנהויבן די ווענדונג צו גאָט. אַזאַ אַוועקגאַנג איז ריינער העלעניזם און קאָן בשום אופן נישט אָנגערופן ווערן אַלט־יידיש. דער עסענץ פון דער גריכישער רעליגיאָן אין זייער באַמיאונג צו דערהאַלטן פאַרגעבונג פון זינד איז אָט אָ דער פּרינציפּ וואָס איז אָנגענומען געוואָרן פונם היינטיקן יודאיזם: נעמלעך אַז מען מוז זיך דערנענטערן צו גאָט מיט גוטע מעשים וועלכע האָבן דעם צוועק אים מיט אונז איבערצובעטן.

דער ברית חדשה איז ריין יידיש

צוליב אָט דעם נייעם באַגריף וועלכן יודאיזם האָט אַדאָפּטירט, איז עס שוין מער נישט אימשטאַנד צו פאַרשטיין דעם אמתן אַלט־יידישן כאַראַקטער פון דער ניי־טעסטאַמענטלעכער לערע וועגן קרבנות. דער ברית חדשה רעדט נישט וועגן גאָטס איבערבעטן זיך מיטן מענטש — דאָס איז די גריכישע מיספאַרשטענדנים — נור וועגן דעם מענטשנס אָננאַמע פון דער איבערבעטונג פון גאָט. גאָט איז דער וואָס פאַראייניקט; גאָט נעמט די איניציאַטיוו און ווענדעט זיך צום מענטש. אינם ברית־חדשה ווי אינם תנ"ך, באַשטימט גאָט די נויטיקע וועגן פון פאַרגעבונג, דער חילוק איז נור דאָס וואָס אינם ברית חדשה איז עס מער וואונדערבאַר: גאָט אַליין מאַכט דעם קרבן. גאָט אַליין טראָגט די לאַסט און באַצאָלט דעם פּרייז פאַר זינד. אין גאָטס האַרץ איז געווען דער פּלאַן פון כפרה און מחילה און פון דעם קומט די פאַרגעבונג פון זינד. אין דעם איז די אמתע דערפילונג פון דעם תנכ"ישען קרבנות־סיסטעם. נור איצט איז געוואָרן דער קרבן און דער כוהן איינס און דאָסזעלבע, און דאָס איז קיין אַנדערער ווי דער האַר ישוע המשיח. אָבער ווער איז דער האַר ישוע המשיח? ער איז דער פאַרקערפּערטער גאָט פון אברהם, דער גאָט פון יצחק און דער גאָט פון יעקוב אָבינו. ווער איז אַזוי נאַריש צו באַהויפּטן אַז גאָט האָט זיך נישט געקאָנט פאַרקערפּערן? נישט נור איז דער גאָט פונם תנ"ך איינער, אחד, נור ער איז אויך דער גאָט וואָס טוט וואונדערבאַרע טאַטן און גרויסע ווערק. די גרעסטע טאַט און דאָס מעכטיקסטע ווערק פון גאָט איז דאָס: פאַרקערפּערונג. פאַרוואָס פאַרקערפּערונג? ער איז אַראָפּגעקומען אויף דער וועלט; איז אַריין אין דער מענטשלעכער געשיכטע; ער איז אַריינגעקומען אין אונזער צייט־רוימיקען אוניווערס אַזוי אַז ער זאָל קאָנען אַליין גאָט, אין זיין אייגענעם האַרץ און לעבן, זיין אויף דעם צלב די אמתע כפּרה פאַר אונזערע זינד.

בקיצור, די ענדערונג האָט זיך אָנגעהויבן באַלד נאָכדעם ווי דאָס פאָלק ישראל האָט פאַרלוירן דעם בית־המקדש. די ענדערונגען זיינען געווען פונדאַמענטאַלע, און זיינען דאַריבער געווען די אורזאַך פון אַ נייער רעליגיאָן וואָס אין דער אַלערוויכטיקסטער לערע פון זינדן־פאַרגעבונג, איז עס געווען היידניש, ווייל מען האָט זיך באַנוצט מיט אַ העלעניסטישן פּרינציפּ אַז דער מענטש מוז עפּעס טון כדי צו האָבן גאָטס וואוילגעפעליקייט. און אַזוי איז פון דער געטלעכער יידישקייט געוואָרן אַ מענטשלעכער הומאַניזם. יידן וועלכע פאָלגן נאָך דעם היינטיקן יודאיזם, צו דעם אָרטאָדאָקסן, קאָנסערוואַטיוון, חסידישן, צו רעפאָרמירטן, האָבן נישט קיין ענטשפּרעכנדע אויטאָריטעט צו רופן זיך באמת יידן. ישוע, דער משיח ישראל און פאַרקערפּערטער יהוה, איז געוואָרן דער אמתער קרבן פאַר זינד. אָבער דעם קרבן האָט גאָט אָנגעהויבן און נישט דער מענטש. דאַריבער איז עס אַלט־יידיש און נישט גריכיש. אַלע יידן וועלכע לייגן זייערע האָפנונג אויף ישוע המשיח זיינען דאַריבער די אמתע יידן. איינמאָל האָט דער קאַמעלעאָן פאַרענדערט צו אָפט זיינע קאָלירן און איז דאַריבער פאַרשוואונדן. ישראל האָט זיך צו אָפט געענדערט און דער אמתער גלויבן איז פאַרשוואונדן. דערלייזונג איז אין ישוע המשיח און נישט אין תפילות, מעשים טובים, אָדער אפילו תשובה. דאָס וואָס דו וועסט ענטשיידן צו טון מיט דעם וואָס ער האָט שוין פולבראַכט וועט אַנטשיידן דיין באַשטימונג פאַר דער אייביקייט.

דורך זיין כפּרה האָב איך אויך דערהאַלטן די פאַרגעבונג פון מיינע זינד.

איך האָב אויסגעפונען אַז גאָט האָט ליב געהאַט די וועלט און אַז די בלוט־כפּרה איז געווען נויטיק פאַר דער פאַרגעבונג פון אונזערע זינד:

וואָרים גאָט האָט אַזוי ליב געהאַט די וועלט, אַז ער האָט געגעבן זיין בן־יחיד, כדי יעדער איינער וואָס גלויבט אין אים זאָל נישט פאַרלוירן ווערן, נייערט האָבן אייביק לעבן. (יוחנן 16:3)

גאָט האָט אָבער באַוויזן זיין ליבשאַפט קעגן אונז מיט דעם, וואָס בשעת מיר זיינען נאָך געווען זינדיקע, איז משיח פאַר אונז געשטאָרבן. (רוימער 8:5)

דאָס באַווייזט אַז ער איז אויך פאַר מיר געשטאָרבן. איך האָב אָנגעהויבן לייענען די ביבעל און איך בין געוואויר געוואָרן פונם תנ"ך אַז נביאותן זיינען אויפגעשריבן געוואָרן וועגן זיין קומען, און איך האָב געפונען זייער דערפילונג אינם ברית חדשה.

נאָכדעם ווי איך האָב תשובה געטון פאַר מיינע זינד, האָב איך אָנגענומען דעם יידישן משיח פאַר מיין דערלייזער און רעטער. ווען איך האָב תשובה געטון פון מיינע זינד, דאַן איז זיין ליבע אין מיר אַריינגעקומען און מיך געמאַכט פאַר אַ נייעם מענטש — עס האָט אַוועקגענומען מיין פאַרשטיינערט, ווידערשפּעניק און זינדיק האַרץ און מיך אָנגעפילט מיט ליבע צום יידישן פאָלק און צו זייער גאָט, דער גאָט פון אברהם, יצחק און יעקוב. און פאַקטיש בין איך דורך גלויבן געוואָרן אַ קינד פון אברהם אָבינו. פון דער צייט ווי איך האָב דערהאַלטן די פאַרגעבונג פון מיינע זינד, איז מיין האַרץ איבערפולט מיט פרייד פאַר דעם גרויסן חסד פון גאָט. פון דעמאָלט אָן בעט איך אָן אויפהער פאַר דעם פאָלק ישראל אַז זיי זאָלן אויך אָננעמען די מתנה פון דערלייזונג וואָס וואַרט אויף זיי בסדר, אַזוי גוט ווי איך האָב עס אָנגענומען.

איצט, דערפאַר איך די ברכה וועלכע גאָט האָט צוגעזאָגט צו אברהם אָבינו אין בראשית י"ב:3:

איך וועל בענטשן די וועלכע וועלן דיך בענטשן.

וויאַזוי אַ יידן־האַסער איז געוואָרן אַ ליבהאָבער פונם פאָלק ישראל

פון יוסף סעראַפין

איך בין אויפגעהאָדעוועט געוואָרן אין איגנאָראַנץ און אין אומבאַוואוסטזיניקייט וועגן גאָטס ווילן און זיין דערלייזונג וואָס איז אַזוי קלאָר אַנטפּלעקט געוואָרן אין גאָטס וואָרט, די ביבעל. דאָס ערשטע מאָל האָב איך געהערט די בשורה טובה אין אַ גאַסן־פאַרזאַמלונג מיט אַכט־און־צוואַנציק יאָר צוריק. דאָרט האָב איך זיך דערוואוסט אַז די דערלייזונג קומט פון די יידן, גאָטס אויסדערוויילטע פאָלק, ביי וועמען דער משיח איז געבוירן געוואָרן אַז ער זאָל זיין אַ קרבן פאַר אונזערע זינד און

אַ טרונק פונם קוואַל

און אַזוי ווי משה האָט אויפגעהויבן די שלאַנג אין דער מדבר, פּונקט אַזוי מוז דער בן־אָדם אויפגעהויבן ווערן:

כדי יעדער איינער וואָס גלויבט אין אים זאָל האָבן אייביק לעבן.

וואָרים גאָט האָט אַזוי ליב געהאַט די וועלט, אַז ער האָט געגעבן זיין בן־יחיד, כדי יעדער איינער וואָס גלויבט אין אים זאָל נישט פאַרלוירן ווערן, נייערט האָבן אייביק לעבן.

וואָרים גאָט האָט נישט געשיקט דעם זון אין די וועלט אַריין כדי צו משפּטן די וועלט, נייערט אַז די וועלט זאָל דורך אים געראַטעוועט ווערן.

דער וואָס גלויבט אין אים ווערט נישט געמשפּט; דער אָבער וואָס גלויבט נישט איז שוין געמישפּט געוואָרן, מחמת ער האָט נישט געגלויבט אין דעם נאָמען פון דעם בן־יחיד פון גאָט.

יוחנן 18-14:3

ישראל, דער קאמעלעאָן

אנכי הוא הרעה הטוב יוחנן 10־11

רעה ישראל

א מאָנאטליך בלאט צו ערקלעהרען צו ישראל דעם אמת׳דיגען משיח

The Shepherd of Israel

PUBLISHED MONTHLY TO GIVE ISRAEL A KNOWLEDGE OF THE TRUE SHEPHERD, THE MESSIAH

והקמתי עליהם רעה אחד יחזקאל ל״ד, 23

Subscription Price
50c. a Year.

JOSEPH HOFFMAN COHN, *Editor*

VOL. 37, No. 9
MAY, 1954

ישראל, דער קאמעלעאָן

פון סידנעי ל. פאַרקער, אַ ייד וועלכער גלויבט אינם משיח, דעם האַר ישוע

פאַראַן אַ געשיכטע, וועלכע דערמאָנט אונז דאָס פאָלק ישראל, די מעשה איז וועגן אַ קליין אינגל וואָס האָט געהאַט אַ קאַמעלעאָן (אַ חיה׳לע וואָס טוישט אירע קאָלירן). איינמאָל האָט די גאַנצע משפחה געוואָלט פאָרן אויף אַ דאַטשע. דאָס אינגל האָט דאַריבער איבערגעלאָזט זיין באַליבטע חיה׳לע ביי אַ שכן, וועלכער האָט צוגעזאָגט אַז ער וועט דאַרויף אַכטונג געבן. ווען דאָס אינגל איז צוריק־געקומען איז ער באַלד אַוועק צום שכן און געוואָלט צוריק זיין קאַמעלעאָן. דער שכן האָט געהאַט אַ זייער טרויעריק פּנים, האָט זיך ענטשולדיקט און אַזוי געזאָגט, „דיין קאַמעלעאָן איז טויט״. דאָס אינגל איז פאַרשטוינט געבליבן און האָט געוואָלט וויסן וואָס עס איז געשען. דער שכן האָט געענט־פערט, „מיר האָבן געוואָלט אויספּרואוון דעם אמת וואָס דו האָסט זיך באַרימט אַז דאָס חיה׳לע ענדערט אירע קאָלירן לויטן הינטערגרונט אויף וועלכן מען שטעלט עס אַרויף. מיר האָבן עס דאַריבער אַרויפ־געשטעלט אויף אַ רויטן קאָליר, איז עס געוואָרן רויט. מיר האָבן עס אַרויפגעשטעלט אויף גרין, איז עס געוואָרן גרין. דערמאָך אויף ברוין איז עס געוואָרן ברוין; אויף בלוי איז עס געוואָרן בלוי; אויף פּאָמעראַנץ קאָליר און געוואָרן איז עס פּאָ־מעראַנץ קאָליר. עס איז געווען אַ מחיה זיך צו־צוקוקן. ביז מיר זיינען געגאַנגען צו ווייט. וואָרים ווי דו זעסט האָבן מיר דיין באַליבט חיה׳לע אַרויפ־געשטעלט אויף אַ משוגענער קאָלדרע פון אַ סך פאַרשידענע קאָלירן און דאָס איז געגאַנגען שוין צו ווייט. עס איז געפּלאַצט און געשטאָרבן.״

דאָס פאָלק ישראל אין איר געשיכטע און אין אירע איצטיקע רעליגיאָנס־פאַרשטענדניש, איז גלייך דעם קאַמעלעאָן. דאָס פאָלק האָט זיך אַ סך מאָל געענדערט. עס קאָן אָבער אַמאָל, חס וחלילה, גע־שען אַז זי וועט אָנטרעפן אַ משוגענע קאָלדרע און וועט זיך נישט קאָנען דערצו צופּאַסן. אפשר טרעפט זי זיך שוין איצט אָן.

צופיל ענדערונג

אַ יידישער שרייבער אין אַ דיסקוסיע איבער „וואָס איז אַזוינס רעפאָרם יודאיזם?״ שלמה ב. פרייהויף מאַכט די פאָלגענדע באַהויפּטונג, „דער גרעסטער קוואַל פון קראַפט אינם רעפאָרם יודאיזם, דאָס וועלכעס גיט עס די גרעסטע הבטחה פון פער־מאַנענץ אינם יידישן לעבן, איז דער פּרינציפּ פונם רעכט זיך צו ענדערן. אַז עס איז באַרעכטיקט און אפילו אַ חוב אַז יודאיזם זאָל זיך כסדר צופּאַסן צו די נויטן פונם לעבן.״ אויבערפלעכליך קלינגט עס שיין. אין אמת גערעדט באַציט זיך פרייהאָף׳ס פּרינציפּ נישט נור צו יודאיזם נור צו אַלע רע־ליגיאָנען; און צו אַלע לעבנס־פראַגן. אָבער ענ־דערונג טאָר נישט צעשטערן דעם תוך; דאָס וואָס איז דאָס וויכטיקסטע, וואָס איז די רעאַליטעט פון דער זאַך. דאָס איז געשען מיט יודאיזם. יודאיזם איז צו ווייט פאַרגאַנגען און האָט דערלויבט ענדע־רונגען וועלכע טוישן איבער די אמתע רעליגיאָן פון גאָט. דידאָזיקע צעשטערונג, וואָס קומט פון נישט־באַרעכטיקטער ענדערונג האָט זיך נאָך אָנגעהויבן אין די ערשטע יאָרן פון יודאיזם. באַלד נאָך דער צעשטערונג פונם בית־המקדש אינם יאָר 70 לביאת המשיח, האָט יודאיזם אָנגעהויבן מאַכן ראַדיקאַלע ענדערונגען וועלכע האָבן זייער באַרירט די וויטער־דיקע אַנטוויקלונג פון יודאיזם. נישט נור איז רעפאָרם יודאיזם געוואָרן אַ פּראָדוקט פון ענדע־רונג, נור אפילו דער אָרטאָדאָקסישער יודאיזם איז געשטיצט אויף די אַמאָליקע ענדערונגען אין דער עסענץ און הויפּט־רעאַליטעט פון דער אַנטפּלעקטער רעליגיאָן פון גאָט.

ווען דאָס בית המקדש איז חרוב געוואָרן אין יאָר 70 לב׳ המשיח, האָבן זיך די קרבנות אָפּגעשטעלט. מיט דעם זיינען די יידן פאַרבליבן אָן געטלעכער פאַרגעבונג. ערלעכע יידן, ווי ר׳ יהושע בן חנניה האָבן דאָס איינגעזען און האָבן נישט געוואוסט ווי אַזוי מען וועט איצט קאָנען האָבן פאַרגעבונג פון זינד. אָבער אָנשטאָט זיך צו ווענדן צו ישוע המשיח, זיינען די אַזויגערופענע פּני און שיינע יידן געוואָרן באַנייערס. יוחנן בן זכאי האָט דערקלערט אַז גוטע מעשים האָבן אַזויפיל קראַפט צו פאַרגעבן זינד ווי קרבנות. דערמיט האָט ער איגנאָרירט די קלאָרע לערע פון דער תורה און איז אַוועק פון דער אָנ־גענומענער לערע און פּראַקטיצירונגען צווישן יידן. אינם צווייטן יאָרהונדערט האָט רבי עקיבה געמאַכט דעם איבערברוך גרעסער ווען ער האָט דערקלערט אַז יידן דאַרפן נישט קיין כוהן־גדול און קיין גואל. איז דאָס נישט קיין ווידערשפּעניקייט? ישעיה הנביא זאָגט: „איך בין דער האַר דיין גאָט, דער הייליקער פון ישראל, דיין גואל . . .״ (ישעיה 3:43) די איינציקע אורזאַך פאַרוואָס דאָס פאָלק ישראל אין דער צייט פון רבי עקיבה האָט נישט געהאַט קיין כוהן גדול, איז געווען דערפאַר ווייל דער בית־המקדש איז געווען צעשטערט, און דאַ־ריבער האָט ער נישט געקאָנט טון די עבודה. אויב קרבנות זיינען נישט נויטיק כדי צו האָבן פאַר־געבונג פון זינד, טאָ פאַרוואָס האָבן יידן אויפגע־בויט דעם בית־המקדש באַלד נאָך זייער צוריקקער פון בבל — דאָרט וואו מען האָט וואַרשיינליך אָנ־געהויבן בויען בתי כנסת (שולן), דאָרט וואו מען איז זיך באַגאַנגען אָן דעם בית המקדש פאַר 70 יאָר? און פאַרוואָס טוען יידן נאָך היינט וואַרטן, טרוימען, און בעטן (דער סידור איז אָנגעפולט מיט אַזעלכע תפילות) פאַרן אויפבוי פונם בית־המקדש? און אַזוי נאָך גאַנץ פרי אין דער אַנט־וויקלונג פונם יודאיזם ווי מיר קענען עס היינט, זיינען שוין געווען ענדערונגען וועלכע האָבן פאַר־ענדערט דעם פּנים פונם אמתן יידישן גלויבן.

דער היינטיגער יודאיזם איז הײדניש

לאָמיר אויספאָרשן די זאַכן וועלכע מען וויל אַז זיי זאָלן פאַרנעמען דעם פּלאַץ פון די פאַרגעבונגס־קרבנות וועלכע גאָט האָט באַפוילן. מיר קאָנען אפשר מאַכן פון זיי אַ סך־הכול אונטער דידאָזיקע דריי אויבער־קעפּלעך: תפילה, מעשים־טובים, און תשובה (ד.ה. אומקערן זיך). דאָס אַלער־וויכטיקסטע איז אפשר תשובה, וואָרים די ווירקונג פון תשובה האָט קיינע גרעניצן, ווי די גמרא זאָגט, „אפילו אויב עמיצער איז זיין גאַנץ לעבן געווען אַ רשע, און טוט צולעצט תשובה, דערמאָנט מען אים נישט זיינע זינד״ (קידושין דף מ׳ עמ. ב׳). דאָך לייג אַכט אויף דעם נישט אַלט־יידישן כאַראַקטער פון די דריי זאַכן אויב מען באַנוצט זיי אין אַ וועג ווי אַזוי צוצוקומען צו גאָט.

טיילמאָל וואַרפן יידן פאָר אַז קריסטענטום האָט אין זיך הײדנישע עלעמענטן, אַז עס איז געוואָרן באַאיינפלוסט פון העלעניסטישע, דאָס הייסט פון

Published Monthly, except bi-monthly during July and August, by the American Board of Missions to the Jews, 236 West 72nd Street, New York 23, N. Y.
Entered as Second Class Matter November 20, 1945, at the Post Office at New York, N. Y., under the Act of March 3, 1879.